

Tussen de leeuwen

‘Jullie worden niet voor de leeuwen gegooïd,’
zegt meneer James, de directeur,
en hij stelt ons voor aan Yasmeen,
die ons zal begeleiden.
‘Zij is de komende tijd
ook jullie vriendin,’ zegt meneer James.

Mijn vader en moeder reageren opgelucht,
alsof dit meisje met haar opvallende knalroze
bobkapsel en
haar dunne polsjes
ons zou kunnen verdedigen
tegen iets anders dan een lastige mot.

‘Holy cow!
Jullie zijn ongelooflijk!’ zegt Yasmeen
zonder zichtbare walging
als ze ons ziet,
en dat lijkt mij
een heel goed begin van de dag.

En het is waar
wat ze zei.

Het is ongelooflijk dat wij
de baarmoeder overleefd hebben.

Dat we niet bij de geboorte
zijn gestorven.

Het is ongelooflijk dat we de
zestien jaar hebben gehaald.

Maar ik wil niet ongelooflijk zijn.
Niet hier.

Ik wil net zo saai zijn als alle anderen
al zeg ik dat niet tegen Yasmeen.
Ik glimlach en Tippi zegt: 'Dank je.'
We lopen achter onze kleine, tengere
verdedigster met het roze haar aan
de gang door
naar het leslokaal.

Ogen

Tippi heeft de pest aan clowns.
Draak is als de dood voor kakkerlakken
en mijn moeder voor muizen.
Mijn vader is zogenaamd nergens bang voor,
maar hij krimpt in elkaar als de post op de mat valt,
en verstoppt
        ziekenhuisrekeningen en parkeerboetes
        onder stapels folders en oude kranten
in de gang.

Ik?
Ik heb een hekel aan ogen.
Ogen,
        ogen,
                overall
                ogen,
en het idee dat ik waarschijnlijk
voor anderen een nachtmerrie ben.

Dus als Yasmee de deur naar ons lokaal opendoet
en alle hoofden
langzaam
        worden omgedraaid,
pak ik Tippi's pols beet

zoals altijd
wanneer ik bang ben.

‘Welkom! Welkom op Hornbeacon!’
zegt de docente,
die haar uiterste best doet om gewoon te klinken.

Yasmeen kreunt en gaat ons voor naar twee stoelen
achterin.

De hele weg ernaartoe worden we
gevolgd door een zee van open monden,
dertig paar uitpuilende ogen
en honderd procent pure
paniek.

In het lokaal

Mevrouw Jones
neemt de regels met ons door,
wijst iedereen een kluisje toe
en deelt de lesroosters uit.
Yasmeen pakt dat van ons
voordat Tippi en ik
de kans krijgen ernaar te kijken.
Ze laat haar vinger
langs
de
kolommen gaan
                van boven naar beneden.
'Bij de meeste vakken zitten we samen.
Cool,' zegt ze
en ze geeft me een harde mep
op mijn rug,
alsof ze me
al jaren
kent.

Misschien wel meer dan zomaar een vriend

Ondanks dat rare haar
en haar dunne botten
is Yasmeeen geen teer poppetje.

Ze scheldt iedereen uit die ons
schuine blikken toewerpt
en ze dreigt
de vingers te breken van een eerstejaars
die stiekem lacht als hij ons ziet.

Yasmeeen heeft geen gevolg
zoals de mooiste meisjes,
de blonde met hun deinende borsten en
onzichtbare kontjes.

Maar ze laat zich
door niemand op haar kop zitten.

En ze heeft kennelijk maar één vriend,
of misschien is hij wel meer dan
zomaar een vriend.

Hij heet Jon en komt zich voorstellen
bij tekenles.

Hij steekt zijn hand uit en
kijkt Tippi en mij

om beurten aan
alsof we echt
twee mensen zijn.